

DIALOGUL COMPETENȚĂ COMPLEXĂ
Raisa Scutelnic, Victoria Voloșciuc, Maria Țapu
Catedra Limbi Moderne USMF „Nicolae Testemițanu”

Summary

Dialogue – a complex competence

Dialogue represents a great variety of situations which would enable to create accurately types of interaction and would constitute not only an application of the language theories, but a whole repertory of actions. Thus it being possible to engage the person in a real action. This article highlights the possibilities of renewal of the „didactic dialogue” showing its various aspects in communication teaching.

Rezumat

Dialogul reprezintă o mare varietate de situații care ar permite cu precizie de a crea tipologii de interacțiuni și ar constitui nu numai o aplicare a teoriilor de limbaj dar un întreg repertoriu de acțiuni pregătind persoana de a se angaja într-o acțiune reală.

Se accentuează la fel și posibilitățile de reînnoire a genului „dialog didactic” arătând și aspectele lui variate în predarea/învățarea comunicării.

Actualitatea temei

Dialogul a fost și rămîne o competență de comunicare actuală.

Pentru a comunica, e necesar nu numai de o competență ce ține de limbă dar și de o „competență conversațională”.

Obiective

De a demonstra că dialogul în limba franceză oferă numeroase posibilități de exploatare pedagogică. Contextul, desfășurarea conversației, interacțiunea între interlocutori generează utilizarea tuturor competențelor.

Conținut

Definiția dialogului îi aparține lui Jean-Michel Adam care consideră dialogul un produs textual al interacțiunilor sociale. Secvența de dialog la fel este numită „interacțiune”, „incursiune”, eveniment de comunicare „întîlnire” sau „schimb”. Ea dezvoltă o conversație, convorbire, interviu, dezbateri ș.a.

Este important de ținut cont și de structura dialogului:

- faza de deschidere care cere ca orice interacțiune să fie pregătită, justificată și să demonstreze intenția comunicării;
- faza de interacțiune care cuprinde dezvoltarea comunicării;
- faza de încheiere ce marchează sfîrșitul interacțiunii.

Dialogul este un suport de predare/învățare care are avantajul de a reprezenta o instanță comunicativă între diverse personaje în diverse situații. Anume în metodologia audio-vizuală dialogul devine o adevărată competență deoarece el include totalitatea de date de învățare. În timpul audierii dialogului, repetării sale și uneori a citirii, elevul aude sau citește limba străină, așa cum ea este actualizată în decursul schimbului de păreri. Dialogurile în prezent s-au schimbat mult, ele au devenit mai suiple, tematica fiind adaptată după cititor. Prin abundența și diversitatea lor, aceste dialoguri constituie o totalitate impresionantă de situații de schimb, de personaje de diferite vârste și de apartenență socială și profesională variată. Orice dialog este însoțit de elemente de contexte, una sau mai multe ilustrații, titlu ș.a. E cazul de adăugat ca elemente pertinente care permit de a înțelege tonalitatea interacțiunii, respectarea elementelor de punctuație: punctele de suspensie, de exclamație ... O conversație reală are un început și un sfîrșit marcat prin formule de salutare și de adio. Dacă aceste formule lipsesc atunci e vorba de o secvență a unei istorii conversaționale în care cei doi se cunosc. Pe scurt, prin intermediul

dialogurilor autorii încearcă să le dea un caracter real, avînd ocazia de a întîlni cuvinte pronunțate într-un spectru larg de contexte sociale.

E necesar de evidențiat cît e de dificil de a constitui un ansamblu de conversații orale autentice.

Un dialog reprezintă o interacțiune orală între două sau mai multe personaje. E vorba de o funcție creată de autori ce se întrebă de scopul dialogului. E necesar de a propune un conținut langagier, gramatical, lexical sau fonetic în dialog și astfel de a prezenta limba în discurs. Grație acestor dialoguri, noi posedăm un fond extrem de bogat etnografic. Fiind bogate în diversitatea contextelor propuse, modul de utilizare care le însoțesc sunt orientate spre conținutul lingvistic.

Pentru a comunica nu e necesar numai de o competență lingvistică, dar și de o competență conversațională. E important de știut cînd și cum de luat cuvîntul, cum de propus o tematică, pe scurt a cunoaște un anumit număr de reguli de conversație.

Sa descoperim acest început, într-o conversație telefonică:

Sylvie: Allô, Jérôme?

Jérôme: Sylvie! Comment vas-tu?

Sylvie: Assez bien ... Dis-moi, tu connais bien Gilles Daveau, toi?

Jérôme: Daveau? Oui, je le connais. Pourquoi?

Sylvie: Je voudrais le rencontrer. Tu peux nous inviter chez toi?

Acest dialog ne permite să înțelegem că competența de a dialoga reflectă nu numai comprehensiunea itemelor lexicale în acest caz simple, dar și de abilitatea de a dezvălui intențiile interlocutorului și de a ști cum de introdus ale sale.

Să subliniem aici folosirea pragmaticului „dis-moi” și întrebarea lui Jérôme „pourquoi?”. Această manieră directă de a dialoga nu poate avea loc decît între interlocutori apropiați. O interacțiune în mediul școlar nu funcționează de cît ca o interacțiune amicală. Se știe că interacțiunile se derulează într-un mod mai previzibil în mediul public. Secvențele în desfășurarea lor sunt înscrise într-un mediu cunoscut. Astfel o interacțiune într-o galerie de artă ar putea fi schematizată în modul următor:

Exprimarea aprecierii din partea amatorilor – intervenția lucrătorului galeriei – informarea despre preț – necocierea – cumpărarea.

Schimbul de cuvinte, între două persoane ne va permite să descoperim mai multe reguli de comportament legate de personalitatea interlocutorilor și de situațiile în care se află. Competența dialogului implică la fel și tipul de interacțiune (adunare profesională, conversație într-o cafenea, discuție în timpul plimbării, în avion, la interviu ș.a.), introducerea și menținerea tematicii. Didactica limbilor a fost și este totdeauna marcată prin dezvoltarea pragmaticii. Pe lîngă elementele clasice de progresare legate de limbă, găsim de obicei și acțiuni de limbă ca: se présenter, inviter, refuser ș.a.

După cum știm, pragmatica se interesează de utilizarea enunțurilor și prin urmare de folosirea contextuală a diferitelor termeni. Astfel în dialogul următor doi tineri fac o descoperire arheologică:

K: Roxane, viens voir!

Regarde ces inscriptions.

Qu'est-ce que cela peut être?

R: C'est curieux. Ce n'est pas du latin ...

il ne semble pas que ce soit du grec.

Ça a l'air plus ancien.

Continuarea dialogului va ilustra actul de limbaj – a prezenta o informație, a povesti fapte misterioase ș.a. Deci acest dialog provoacă curiozitate. Ei își vorbesc de ceea ce au văzut și descoperirea va necesita o altă acțiune.

E necesar de a decodifica actele vorbirii pentru competența dialogului dar la fel de a ține cont de context, consecințe, tipul de interacțiune ș.a.

Lingvistica interacțiunii observă în ce mod interlocutorii fac apel la diverse procedee pentru a intra în contact, pentru a trata o temă și a menține o coerență, pentru a asigura comprehensiunea reciprocă, pentru a parveni la scopuri comune, prevăzute sau nu la început de interacțiune.

Interacțiunea verbală pune în funcție un sistem de gesturi semnificative recunoscute de interlocutori de-a lungul comunicării orale. Pentru competența interacțională, se pune accentul pe gestiunea cuvântului: Cum de luat cuvântul, cum de introdus un subiect, cum nu de monopolizat cuvântul. Putem regăsi o totalitate interacțională care corespunde diferitelor genuri: interacțiune în familie, prieteni, interacțiune comercială, profesională ș.a.

Lingvistica interacțiunii acordă o atenție deosebită sistemului de alternanță ca: cine vorbește? cât timp? cine ia sau dă cuvântul? considerate ca trăsături esențiale în dialog, dar la fel contează și aspecte mai sociale ca statutul interlocutorilor, socio-lingvistice și formulelor tipice.

Noi înfăptuim în orice moment o serie de acțiuni verbale și nonverbale.

Acțiunea ca obiect de studiu se bazează pe observarea actorilor cu scopul de a descoperi care este schema acțiunii sau a logicii sale. În didactică se cunoaște puțin teoria acțiunii care s-a dezvoltat în sociologie, în științele de educație.

În perspectiva cercetărilor motivelor acțiunii umane, dialogul poate constitui un teren de observație.

Dialogul pune în funcție personajele care au un plan, ei vorbesc de el, îl realizează, îl comentează. La fel e vorba de nimirea tematicii:

- a semna un contract;
- a face o călătorie;
- a alege un obiect ș.a.

Anume de-a lungul dialogului se citește realizarea prezentă, trecută, viitoare a acțiunii ce necesită mai întâi studiată, apoi specificată arătând condițiile de realizare și rezultatul. Dacă textele literare și în special părțile dialogate pot constitui un corp bogat și permit cititorului de a forma un repertoriu de acțiune, numeroase dialoguri de metode prin care acțiunea este întruchipată pregătesc interlocutorul de a se angaja într-o acțiune reală. Realizarea dialogului necesită posedarea mai multor competențe, totalitatea cărora condiționează capacitatea de a dialoga. Competențele de expresie orală și de comprehensiune nu sunt decât niște mijloace printre multe altele pentru a atinge competența de dialog. Trebuie de ținut cont și de alți factori la fel de importanți în reușita dialogului și punerea studenților în situații comunicative diverse din ce în ce mai complicate. Ceea ce este important de a-i învăța să utilizeze registre de limbă potrivite, să aplice strategii, să exprime emoții diverse.

A dialoga înseamnă mai întâi de toate un schimb de cuvinte, exprimare și înțelegere, deci a ști de vorbit cu spontaneitate, a fi atent la reacții verbale sau nonverbale, la interlocutorii săi, de a le răspunde într-o manieră adecvată, de a mobiliza cunoștințele și competențele lingvistice ca lexică, fonetică, sintaxă ș.a. de a modifica vocea pentru a exprima o emoție, o atitudine sau o stare de spirit.

Și în sfârșit dialogul implică din partea interlocutorilor folosirea tuturor competențelor langagiere în scopul eficacității comunicării: competență lingvistică sau pragmatică, strategică, discursivă, socio-culturală.

Deci, pentru a stăpâni arta dialogului este important să ținem cont de următoarele criterii:

- a cunoaște regulile de luare a cuvântului în contextul dat;
- a ști rolul și cui de vorbit;
- a recunoaște tema și a participa la elaborarea sa;
- a cunoaște procedeele de continuitate a dialogului: întrebare – răspuns, dezvăluirea temei, reluarea.

Pentru a dezvolta competența dialogală este cazul de a numi multiple activități ca:

- documentul video autentic pentru a iniția un dialog, dezbateri în clasă;
- simulările jocului de roluri ce trec în comunicare reală pentru a discuta întrebări diverse și iniția dezbateri ce țin de interesele studentului.

Aceste activități contribuie la crearea unei asigurări în comunicare. Utilizând limba franceză în diferite situații, studenții învață:

- a învinge anxietatea;
- a îmbunătăți competențele lor lingvistice;
- a asocia gestul cu vorbirea;
- a dezvolta diverse competențe ca explicația, sfatul, descrierea și argumentarea. Improvizând, studenții elaborează strategii de interacțiune proprii dialogului, aprofundează o competență de dialog, care include expression / compréhension orale și capacitatea de a diriga structura colectivă a sensului.

Deci, pentru studenți dialogul rămâne o programă avansată în care cultura comunicării și acțiunea devin mijloace pentru utilizarea lexicului și gramaticii.

Dialogurile sunt alcătuite pentru a atinge interacțiuni verbale în clasa de limbă franceză limbă străină.

Atunci factorul didactic se impune și apare inevitabil în desfășurarea obișnuită a dialogului unde totul se joacă în favoarea progresiei și a intercomprehensiunii.

Bibliographie

1. Le Français dans le monde; N. 360, novembre – décembre 2008
2. Les interactions verbales, tome I, Paris, 1990, p. 21-26
3. Enseigner le français par des activités d'expression et de communication. S. Hinglais, Retz, 2001

DIVERSIFICAREA ORELOR DE LIMBĂ ENGLEZĂ PRIN UTILIZAREA STUDIULUI DE CAZ

Olga Tumuruc, Liliana Panciuc

Catedra Limbi Moderne USMF „Nicolae Testemițanu”

Motto: Nu există metode “bune” și metode “rele”, există metode corect sau greșit aplicate...

Summary

Case study method in English Language teaching

The course of English for medical purposes is always characterized by a search for more effective ways of teaching. When designing a lecture it is important to bear in mind that the ultimate objective is to help students to learn as efficiently as possible.

Modern methodology puts learners autonomy as one of its basic postulates. Case study is one of the teaching methods which enable the student to become more effective and independent learners of English.

Rezumat

Cursul de predare a limbii engleze cu scopuri medicale întotdeauna s-a caracterizat prin cercetarea celor mai eficiente căi de instruire. În timp ce proiectam o lecție este important să ținem cont de faptul că obiectivul final este de a ajuta studenții să învețe în modul cel mai eficient posibil.

Metodologia modernă desemnează printre postulatele sale de bază, autonomia studentului în procesul de învățare.

Cuvinte cheie: Studiu de caz, metodă, metodologie.

Preliminarii

Transformările progresive prin care trece învățământul impune reevaluarea și perfecționarea metodelor de predare / învățare, în deplin acord cu acesta. Aflându-se sub control